

Forrást megáldó beszéd.*

Mint Székelyföld szülöttje, de jelenben nem ennek lakója, itt a bérczek alkotta templomban, a szent természet e csendes kebelén mikép szóljak hozzátok?! . . .

«Vadregényes fenyvesek homálya,
Sziklabérczek, felhők közelében.
Üdvözöllek, mint anyát a gyermek,
Hű szerelmem forró érzetében!«

Itt a balzsam-illatárban, hol tiszta a lég, emelkedett a sziv, szabad a gondolat; hol magasztos érzelmek töltik a keblet, hol új remény kél, hit erősödik; hol szeretet terem Isten és emberek iránt és a hol lelkesedést, tetterőt nyerünk, — itt, e helyen üdvözöllek téged Magyarhon végvára, nemzetünk bástyája — Székelyföld!

Szép a távol *mezőség* hegyeinek orma, a hol megdicsőül az emberi munka; szép az alföldnek is délibábbal bevont rónasága, melyen hullámozó kalászt ringat a szellő s meglátszik a jó Isten áldása, de előttem szebb a hegy, melynek tetejét erdő koszoruzza, oldalát csermely csókdossa, melyben vizzuhatagok visszhangja hallszik s honnan sas emelkedik merészen az ég felé mintegy daczolva vésszel, menydörgéssel, s a föltámadt elemekkel.

Üdvözöllek téged hazánk kincse, Székelyföld büszkesége — Borszék! Ha dicsekedett hajdan Izrael, hogy ő Istennek kiválasztotta, vajjon nem dicsekedhetel-e te, hogy valóban kiválasztott hely vagy? Összeomolhatott Dávid palotája, Salamon temploma, de a te dicsekedésedet senki el nem veheti.

És üdvözöllek téged is, melynek közelében állok, földnek kincse, Istennek drága adománya — áldott forrás! Elgondolkozva nézek reád, mint Mózes egykor a csipkebokorra s hallani vélem az Ur szavát: „oldd le a te saruidat lábaidról, mert a hely, melyen állasz, szent hely“. Szent hely?! Mózesnek egykor Isten jelent meg

* Elmondott Borszéken, 1904. június 15-én a *Boldisár* forrás felszentelésén

az égő csipkebokorban; vajjon nem Istennek hatalma, ereje, szeretete és jósága jelenik-e meg a feltörő forrás buzogásában?! De igen! Ha a virágnak fejlődésében, növekedésében, illatában, sőt hervadásában is; ha a viharnek tombolásában, a szélnek zugásában, a villámlás fényében és a menydörgés morajában; ha az emberi kebel örömeiben és bánataiban, a szeretetben és lelkesedésben, a szomorú arczon és a könnyek csillogásában, ha az életben és halálban mindenütt ott látjuk az Istent: úgy bizonyára a feltörő forrás buzogásában is meg kell látnunk Istennek, a mi édes atyánknak hatalmát, jóságát és szeretetét. Hatalmát, melylyel ő a bérczek ormán, a sziklák oldalán is forrást, élő viznek forrását fakasztja. Jóságát, melylyel felszínre hozza, az emberiségnek kincsévé teszi, a mélység rejtekeit, összevegyíti az elemeket, hogy azok üdülést, gyógyulást szerezzenek az elfáradottnak és szenvedőnek. Meg kell látnunk Istennek szeretetét, melylyel nem hagyja remény nélkül a csüggedőt, eloszlatja a kétséget és csaknem ujjal mutatja, hogy a természet az embernek a legjobb akarója, a legnagyobb orvosa.

Jézus utazása közben megállt Samariában a Jákob forrásánál. Az elfáradt mester szomjuságát akarta csillapítani. A Jákob forrásánál a Samariabeliekre nézve élő viznek, örökélet vizének forrása fakadott s egy nő ivott először az örökéletnek élő vizéből. Mintha Jákob forrásánál állanánk mi is most! Ki tudja, nem fog-e e forrásból is sokakra nézve életnek vize buzogni?... Eljön ide a távol keletről és nyugatról, északról és délről az, ki elfáradott az élet harczában, csalódott a világban és emberiségben; kinek kétség dul keblében és ki tudja, nem épen e forrás vize mellett fog-e majd lelke a terhektől megszabadulni, nem itt nyer-e majd üdülést, életvidorságot? Eljö az, kit megrongált egészségének visszanyerhetése a szent természet csendes kebelére int, s ki tudja, nem épen e forrásból meríti-e majd az Istennek gyógyító erejét. Eljöhet az, ki meghasonlott már önmagával, ki kétségbe esett a haza és emberiség javáért folytatott küzdelemben, ki eldobván már a szeretetet is kebléből, csüggedten hajtja le fejét és karjait és ki tudja, vajjon nem az itteni tiszta légárban, a hegyi patakok zugásában, a hegyormokon átvonuló rombolás és építésben, avagy talán épen e forrás buzogásának szemlélésében, vizének izlelésében nyer-e új erőt —

isteni ihletést, hogy újra önzetlen lelkesedéssel vegye kezébe a szabadság és igazság, a szeretet és testvériség lobogóját?! . . .

Hadd legyen is ez mind így! Nyerjen e tájon, e forrás mellett, ennek vizében közel és távolban mindenki üdülést, gyógyítást, erőt és ihletést. E táj és forrás szemléleténél ragadjon a festő ecsetet kezébe s megfestett képéről sugározzék Istennek e tájon az ember iránt megnyilatkozott szeretete. A szikla lakója, a büszke sas, a rejtett elemeknek, e forrás vizének talán sziklák mélyéből való előtörése dalt adjon a költő ajakára; dalt a hazáért, Istenért, nemzetért; dalt a szabadságért és testvériségért. Ihletést nyerjen itt a vallás prófétája, hogy e szép természet, e világ remek alkotása, ezer változata, e forrás előtörése és vizének hatása mind mind az Isten lételének bizonyítása, hatalmának, szeretetének, jóságának és erejének megnyilatkozása. Oszoljon el itt a gond a szegény arczáról; fakadjon jótékonyágnak, jótetteknek forrása a gazdag és tudós kebeléből.

Ezekkel a gondolatokkal, mint az Urnak szerény szolgája, megáldalak téged forrás! S leborulok Isten előtt, a kié mindenek fölött a legnagyobb áldás. Áldjon meg téged, vizedet, erődet, s áldja meg mindama lelkeket, kik vizedből itt vagy a távolban izlelnek, a mindnyájunk szerető, édes atyja! E gondolatok mellett hittel meritünk s bizalommal iszunk belőled. De addig nem érintünk, először imádkozunk. Jertek hát boruljunk le s mondjuk ezeket:

Isten! édes Atyánk! megnyilatkozik a te hatalmad, jóságod és szereteted a magasság és mélység határain. Megdicsőülsz te a természet ölen s az embernek kebelében. Áldunk téged, hogy megmutatod hozzánk való jóvoltodat. Ki asztalt teritesz a pusztában az ég madarainak: gondoskodik arról is, hogy legyen hely az ember számára, hol fáradalmai közt pihenést, testi és lelki betegségére gyógyítást, csüggedésében erőt, kételkedéseiben bizonyosságot, szent munkájában ihletést nyerjen. Áldott a te neved, hogy csodálatos dolgaid szemléletében kijelented magadat s betöltöd lelkünket vallásos érzéssel.

Oh! hadd legyen e forrás a te erőd, szereteted és jóságod mihozzánk; legyen ennek vize élőviz, örökéletnek forrása. Terjeszd ki e felett örök időkre a te gondviselésedet; mi megáldjuk, oh, de áldd te meg e forrást, mert a te áldásod mindenek felett vagyon. Áldd meg a lelkeket, kik szomjuhozak és élvezik ennek italát s buzogjon ebből mindig a te erődnek üdítése, szeretetednek gyógyítása. Áldd meg Atyánk e földet, melyen mi állunk, a népet és nemzetet, melynek kebelében vagyunk, a járást, a vármegyét s ennek kormányzóit. Adj békét, testvériséget e hazában s ennek fiai között. Áldd meg a mi jó, öreg koronás királyunkat a te bölcsességeddel és népének

